

I *UFT* (1883) framställes frågan, om denna ristning skulle kunna vara någon av de tidigare kända av socknens runinskrifter. Så kan givetvis icke vara fallet. Inga säkra spår av runor finnas i det längs stenens kanter löpande runbandet.

Ristningen är mycket klumpigt utförd, och man måste räkna med möjligheten, att den har tillkommit i jämförelsevis sen tid.

712. Skeberga, Kungs-Husby sn.

Litteratur: B 591, L 699. J. Bureus, Fa 6 s. 121 n:r 63 (Caspar Cohl); Ransakningarna 1667—84; J. Peringskiöld, Monumenta 4, bl. 31; R. Dybeck, Reseberättelse 1860 (ATA); *UFT* h. 12 (1884), s. 295.

Avbildning: P. Helgonius och J. Hadorph, träsnitt (i Peringskiölds Monumenta 4 och B 591).

I likhet med de övriga runstenarna från Skeberga (U 713, 714) är denna ristning sedan länge försvunnen. Den äldsta uppgiften om U 712 finnes i Fa 6, där Caspar Cohl anger dess plats vara »Wedh skibergha, å ängian i Konun. Huseby sokn». I *Ransakningarna* 1667—84 meddelas: »Uthi Skeberga Haga 4 stycken Runsteenar, som man meenar fuller tillförende vara besedde och uptechnade. Dito uthi samma byes koochaga widh Landzwägen, som löper åth Grönsö, finnes een stoor Runsteen, som ligger half afbrutin, hwar hoos liggia twänne små Uppå hwilcke Steenar inge Bookstäfwer, uthan annat, såsom medh korsweerk, Uthhuggit är.» På träsnittet i Peringskiölds *Monumenta*, där tre stenar (U 712, 713, 714) avbildas, finnes följande bläckanteckning: »J Skeberga beteshage wid grönsö vägen» (B 591: »Skjeberga hage»; L 699: »Skeberga hage, vid Grönsövägen»). — När Dybeck reste i Kungs-Husby sn år 1860, antecknade han, att de tre stenarna »i Skeberga hage» söktes förgäves. Han tillägger: »Då man, med ledning af de ypperliga förteckningarne öfver Veckholms och Kungs Husby socknars minnesmärken, här söker sig om, förvånas man öfver förstörelsen, hvilken icke skonat hälften. Och likväl hörde flertalet af dem till de märkligaste.» I *UFT* meddelas, att stenen »saknas».

Inskrift (enligt B 591):

- laifr · lit raisa · stain · . . . t · kribior - b · roþur sin · kup · a . . . ksti · sti . . .

Olæifr(?) let raisa stein . . . at Gæirbiorn(?), broður sin goðan . . . (ri)sti stein.

»Olev lät resa stenen efter Gerbjörn, sin gode broder . . . ristade stenen.»

Till läsningen: Av runan 1 återstod endast övre hälften. 2 l har på träsnittet bst ansatt så lågt, att runan snarast borde läsas n; Caspar Cohl läser emellertid l, se nedan. Mellan 19 n och 20 t har med all sannolikhet en runa (a) gått förlorad. Av runan 28 fanns endast hst kvar; runan har säkert varit n. På träsnittet finnes intet sk efter r. 28 men väl efter 29 b; möjligen är sk felaktigt insatt av avritaren. 29 b har samma form som 30 r. Efter 40 p finnes ett tro- ligen felaktigt insatt sk. Runan 42 läses av Hadorph som k, vilket sannolikt är oriktigt. — Caspar Cohl (Fa 6): »på thet ena stycket: . . . sti : sti . . . laifr». Då Cohl undersökte stenen, har tyd- ligen endast ett obetydligt stycke varit åtkomligt.

Runföljden 1—6 - laifr återger sannolikt det i runinskrifter vanliga mansnamnet *Olæifr* och 21—28 kribior - kan knappast vara något annat än en felristning för *Gæirbiorn*. Detta namn är belagt ett 10-tal gånger i runinskrifter, se Sö 213. Namnet *Olæifr* återfinnes också på en av de andra runstenarna från Skeberga, sannolikt också namnet *Gæirbiorn*, se U 713. Runföljden 43—48 . . . sti · sti . . . utgör givetvis rester av ristarsignaturformeln. Av avbildningen att döma (t. ex. b-runans form) kan stenen ha ristats av Balle. Någon säkerhet går numera ej att vinna, eftersom stenen har gått förlorad.